

Βλακεία, Δειλία, Προδοσία: Η «εθνική τριλογία» των σχολικών βιβλίων.

τοῦ Δημ. Νατσιοῦ, Δασκάλου.

Να μην ξεχνάμε τι διδάσκουν τα σχολικά βιβλία Γλώσσας για το Έπος του '40. Μια αληθινή τιμή για τους νεκρούς μας ήρωες θα ήταν να φύγουν οι μαγαρισιές από τις τσάντες των παιδιών μας. Θα ήταν ένα πραγματικό μνημόσυνο στην θυσία τους....

**Γιορτάζουμε τό «ΟΧΙ», γιατί ἂν γιορτάζαμε τό «ΝΑΙ», θά εἶχαμε κάθε
μέρα ἐπέτειο!**

(Φοιτητικό σύνθημα).

Στόν πανηγυρικό λόγο πού ἐκφώνησε στήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, στίς 27 Ὀκτωβρίου τοῦ 1960, ὁ μέγας μας λογοτέχνης Στρατής Μυριβήλης, μεταξύ τῶν ἄλλων σπουδαίων ἀνέφερε καί ἕνα συγκλονιστικό γεγονός, πού διαδραματίστηκε, ὄχι «στό διάσελο τῆς Ἱστορίας» (Βρεττάκος), στίς ἀετοράχες τῆς Πίνδου, ἀλλά στά μετόπισθεν, ὅπου ὁ ἀπόλεμος πληθυσμός τῆς πατρίδας μας συναγωνιζόταν τήν ἀνδρεία τῶν μαχητῶν. Τό μεταφέρω:

«Εἶχε ὀργανωθῆ, κατά τή διάρκεια τοῦ ἀγῶνα ὑπηρεσία μεταγγίσεως αἵματος, ἀπ' τόν Ἐρυθρό Σταυρό τῆς Ἑλλάδος. Εἶχα καί ἕναν φίλο

γιατρό, σ'αυτή τήν ύπηρεσία, λοιπόν πήγαινα κάπου-κάπου νά τόν δῶ καί νά τά ποῦμε. Ὁ κόσμος ἔκαμε οὐρά κάθε μέρα γιά νά δώση τό αἷμα του γιά τούς τραυματίες μας. Ἦταν ἐκεῖ νέοι, κοπέλλες, γυναῖκες, μαθητές, παιδιά πού περίμεναν τή σειρά τους. Μιά μέρα, λοιπόν, ὁ ἐπί τῆς αἰμοδοσίας φίλος μου γιατρός, εἶδε μέσα στήν σειρά τῶν αἰμοδοτῶν πού περίμεναν, νά στέκεται καί ἓνα γεροντάκι.

-Ἐσύ, παππούλη, τοῦ εἶπε ἐνοχλημένος, τί θέλεις ἐδῶ;

Ὁ γέρος ἀπάντησε δειλά:

-Ἦρθα κι ἐγώ, γιατρέ, νά δώσω αἷμα.

Ὁ γιατρός τόν κοίταξε αὐστηρά μέ ἀπορία καί συγκίνηση. Ὁ γέρος παρεξήγησε τό δισταγμό του. Ἡ φωνή του ἔγινε πιό ζωηρή.

-Μή μέ βλέπεις ἔτσι, γιατρέ μου. Εἶμαι γερός, τό αἷμα μου εἶναι καθαρό, καί ἀκόμα ποτές μου δέν ἀρρώστησα. Εἶχα τρεῖς γιούς. Σκοτώθηκαν καί οἱ τρεῖς ἐκεῖ πάνω. Χαλάλι τῆς πατρίδας. Ὅμως μοῦ εἶπαν πώς οἱ δύο πῆγαν ἀπό αἰμορραγία. Λοιπόν, εἶπα στή γυναῖκα μου, θά' ναι κι ἄλλοι πατεράδες, πού μπορεῖ νά χάσουν τά παλληκάρια τους, γιατί δέ θά'χουν οἱ γιατροί μας αἷμα νά τούς δώσουν. Νά πάω νά δώσω κι ἐγώ τό δικό μου. Ἄιντε, πήγαινε, γέρο μου μοῦ εἶπε κι ἄς εἶναι γιά τήν ψυχή τῶν παιδιῶν μας. Κι ἐγώ σηκώθηκα κι ἦρθα». («Ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940», πανηγυρικοί λόγοι ἀκαδημαϊκῶν, ἐπιμέλεια Πέτρος Χάρης, Ἀθήνα 1978, σ. 322).

Τί μεγάλη ψυχή ὁ γέροντας τῆς ἱστορίας! Τρεῖς γιούς καί... χαλάλι τῆς πατρίδας! Προσθέτει ἓνα νέο στοιχεῖο τούτη ἡ διήγηση, ὅπως τό γράφει ὁ Μυριβήλης: **Ἄνδρείους μπορεῖ νά βγάλῃ κάθε πατρίδα. Ἄγιους ὅμως μόνον αὐτές πού καταυγάζονται ἀπό τό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπό τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Ἑλλάδα ἀνήκει -θέλουν δέν θέλουν οἱ ἐκκλησιομάχοι- σ' αὐτήν τήν ἐκλεκτή μερίδα!**

Γιορτάζουμε τό «ΟΧΙ», τρία γράμματα, μιά ἐλάχιστη λέξη πού περικλείει μέσα της τό μεγαλεῖο τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας!! Μέ τά «ΝΑΙ» καί τίς προδοσίες τῶν διαχρονικῶν Νενέκων (ἢ μήπως Ναιναίκων;) μᾶς σαβάνωσε ἡ ντροπή καί ἡ ὑποτέλεια. Θά ξεδιπλωθοῦν καί οἱ σημαῖες στά μπαλκόνια τῶν σπιτιῶν -ὄσων καίγονται ἀπό ἀγάπη γιά τό «ἱερό πανί» καί ὄχι ὄσων τίς καΐνε- θά ἀκούσομε καί τόν Ἐθνικό μας Ὑμνο, πού δέν εἶναι ὕμνος εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλά Ὑμνος εἰς τήν Ἐλευθερίαν. Γιά τόν ἐθνικό μας ποιητή εἶναι ἀξεδιάλυτα -ἓνα αὐτά τά δύο. Καί λέγεται πώς, ὅταν τό 1826 ὁ τότε πρωθυπουργός τῆς Ἀγγλίας, Κάνιγκ, διάβασε τόν Ὑμνο τοῦ Σολωμοῦ, συγκλο-

νίστηκε και συνέταξε τό Πρωτόκολλο μέ τό όποίο αναγνώριζε τόν αιμόφυρτο τόπο μας ώς κράτος. Γιατί οί μεγάλοι τοῦ κόσμου συναγάγουν συμπεράσματα γιά τήν πολιτική τους, ὄχι μέ κριτήριο τήν «έτοιμότητα ὑποκλίσεων», ἀλλά μέ κριτήριο τήν ἀποφασιστικότητα τῶν λαῶν καί τῶν κυβερνήσεων τους, νά ὑπερασπίσουν τήν ἔθνική τους ἀξιόπρεια μέ θυσίες καί μέ τό αἷμα τους, ἄν χρειαστεῖ!

Τό '40 νικήσαμε γιατί ὁ λαός καί οί μαχητές του μέθυσαν μέ τ' ἀθάνατο κρασί τοῦ '21. Γιατί ἔβλεπαν τήν Παναγία νά περπατᾶ πάνω στά χιόνια, γιατί ντρέπονταν νά ντροπιαστοῦν!

Στήν τότε ἐφημερίδα «Πρωῖα» δημοσιεύτηκε ἐπιστολή μιᾶς μάνας χήρας ἀπό τά Μέγαρα, πού μόλις εἶχε λάβει τόν πολεμικό σταυρό ἀνδρείας τοῦ σκοτωμένου γιοῦ της. (Δέν πῆγαν νά σκοτώσουν ἐκεῖνα τά παιδιά, πῆγαν νά πεθάνουν γιά τήν πατρίδα τους!). Ἐγραφε ἡ χαροκαμένη μάνα στήν ἐπιστολή: «Ὁ Δημητρός μου, ὁ μοναχογιός μου, προστάτης τῶν τριῶν κοριτσιῶν μου, ἔπεσε ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος. Χαλάλι τῆς πατρίδος ὁ Δημητρός μου. Ἄς ἦτανε νά πέθαινα κι ἐγώ πολεμώντας μαζί του. Ζήτω ἡ Ἑλλάς». Τέτοιοι γονεῖς πού χαλάλιζαν τά παιδιά τους στήν πατρίδα, ἀνάγκασαν σοφό τῆς ἐποχῆς νά ἀναφωνήσει: «Βγάλτε τά στεφάνια τῆς νίκης ἀπό τά κεφάλια τῶν στρατιωτῶν μας καί φορέστε τα στά κεφάλια τῶν γονιῶν τους»!

Καί ὅταν φύγει τό ψευτορωμαῖκο, ὅπως τό ἔλεγε ὁ Πατροκοσμᾶς, τό λυμφατικό χαρτοβασίλειο τοῦ «ΝΑΙ» πού ζοῦμε τώρα καί ἔλθει τό πραγματικό ρωμαῖκο καί ἀποκτήσουν τά παιδιά, οί μαθητές μας τά βιβλία πού πρέπει, τέτοια θά διαβάζουν, μέ τέτοια παραδείγματα θά γαλουχοῦνται καί θά μορφώνονται.

«Ὅταν θ' ἀνθίσουν τοῦτοι οί τόποι/ὅταν θά ῥθοῦνε καινούργιοι ἄνθρωποι/ θά συνοδεύσουν τήν βλακεία/ στήν τελευταία της κατοικία»
Γιατί σήμερα ἡ βλακεία, ἡ προδοσία καί ἡ δειλία κυριαρχοῦν στά «περιοδικά ποικίλης ὕλης», πού τά ὀνομάζουν εὐφημιστικῶς βιβλία Γλώσσας! Εἶναι ἡ πρώτη φορά ἀπό ἰδρύσεως τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους, πού δέν σέβονται οί συγγραφικές ὀμάδες καί παρέες τοῦ ὑπουργείου πρῶην ἔθνικῆς καί νῦν ὑποταξικῆς ἐκπαίδευσης τούς ἀγῶνες, τις ἐπετεῖους τοῦ λαοῦ μας!

Συγκεκριμένα:

Στήν Γ' Δημοτικοῦ, στό α' τεῦχος τοῦ βιβλίου Γλώσσας, σελ. 79, τό ἀφιέρωμα στό Ἔπος τοῦ '40, περιορίζεται στήν ἐξῆς ἀναφορά: «Ἀπό τό ἡμερολόγιο τῆς Ροζίνας, μιᾶς δεκάχρονης ἑβραιοπούλας ἀπό τή Θεσσα-

λονίκη. Ὀκτώβριος 1940: Τή Δευτέρα 28 Ὀκτωβρίου 1940 δέν πήγαμε σχολεῖο. Εἶχε κηρυχτεῖ ὁ Ἑλληνοἰταλικός πόλεμος. Ἀναστατωμένα ἤμασταν ἐμεῖς τά παιδιά. Οἱ Ἰταλοί βομβάρδισαν τή Θεσσαλονίκη. Στό μαγαζί τοῦ πατέρα μου γίνηκαν πολλές καταστροφές». Καί τέλος! Τίποτε ἄλλο! Αὐτό μαθαίνουν χιλιάδες Ἑλληνόπουλα γιά τό Σαράντα! Ἀναστάτωση (ὅπως λέμε «συνωστισμός») καί καταστροφή ἑνός ἐβραϊκοῦ μαγαζιοῦ! Σέ ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδας, ὅπως στήν Πάτρα, σκοτώθηκαν πολλοί ἄνθρωποι καί παιδιά ἀπό ἰταλικά βομβαρδιστικά. Ἐγραψαν γι'αὐτό οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Γιατί δέν συμπεριέλαβαν ἕνα τέτοιο συμβάν;

Τό ἐπόμενο ὅμως ἀφιέρωμα τῆς Ε΄ Δημοτικοῦ εἶναι ἐξοργιστικότατο! Στήν σελίδα 44 τοῦ α΄ τεύχους τοῦ βιβλίου Γλώσσα-δηλητηρίασης τῶν παιδιῶν καί μαγαρίσματος τῆς μνήμης περιέχεται κείμενο μέ τίτλο:

«Ἡ Ἰταλία μᾶς κήρυξε τόν πόλεμο!» Καί ὑπότιτλο «Κι ἐμεῖς πήγαμε στό ὑπόγειο». Καί ἀφοῦ κρύφτηκαν στό ὑπόγειο, διαμείβονται οἱ ἐξῆς ἄθλιοι διάλογοι: «Μετά γύρισε (ὁ μπαμπάς) στή μαμά καί τῆς εἶπε πώς θά τρέξει στήν τράπεζα νά σηκώσει λεφτά. “Δέν ἔχουμε δραχμή”, εἶπε κι ἔφυγε τρέχοντας στή σκάλα...». Ὅταν ὁ προκομμένος ὁ μπαμπάς γύρισε ἀπό τήν τράπεζα ἀπογοητευμένος, γιατί ἡ τράπεζα ἦταν κλειστή καί δέν μπόρεσε «νά σηκώσει λεφτά», πῆγαν σ' ἕνα ὑπόγειο, «στῆς κυρίας Γιαννοπούλου, γιατί τό σπίτι της ἔχει ὑπόγειο καί τό λιακωτό της εἶναι τσιμεντένιο καί δέν μποροῦν νά τό τρυπήσουν οἱ μπόμπες». Καί ὁ μπαμπάς –πρότυπο ἥρωα–πῆρε στήν ἀγκαλιά του τόν ἀφηγητή, παιδί μικρό καί τοῦ εἶπε:

«-Ἄκη, ἀπό σήμερα θά γίνεις ἄντρας». Καί ὁ Ἄκης, ἐμπνεόμενος ἀπό τήν «γενναιότητα» τοῦ πατέρα του, ἀπάντησε: «Ἐγώ τότε φοβήθηκα πάρα πολύ, γιατί δέν ἤθελα νά γίνω σήμερα ἄντρας...». Βεβαίως, γιατί οἱ ἄντρες στρατεύονται καί πολεμοῦν! Ἐνῶ ὅσοι δέν θέλουν νά γίνουν ἄντρες, παίρνουν τό 15 (γιώτα πέντε) χαρτί ἀπόλυσης καί σπεύδουν στά ὑπόγεια καί ἄσε τά κορόιδα νά κατασκοτώνονται γιά τήν τιμή τῆς πατρίδας!

Τί κείμενο εἶναι αὐτό; ποιό μήνυμα περνᾷ; Πρίν σχολιάσω νά τονίσω τό ἐξῆς: Ὅλοι οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες πού ἀσχολοῦνται μέ τήν γλῶσσα καί τήν διδακτική της, γνωρίζουν ὅτι δέν ὑπάρχουν ἀθῶα παραμυθάκια καί ὅτι κάθε γλωσσικό κείμενο, ἀκόμα καί ἕνα πρόβλημα μαθηματικῶν, προάγει συγκεκριμένες ἀξίες καί στάσεις ζωῆς, πρότυπα δηλαδή. Τί «προάγει» τό προαναφερόμενο σκουπίδι; Πρῶτον: Τήν

δειλία, τήν ήττοπάθεια, τήν άφιλοπατρία, τό ψευδος! Γνωρίζουμε από τά «έπίκαιρα» τής έποχής ότι τήν ήμέρα πού κηρύχθηκε ό πόλεμος καί ή γενική έπιστράτευση ό λαός ξεχύθηκε στους δρόμους πανηγυρίζοντας! Έξαρση, ένθουσιασμός, φιλοπατρία, πίστη για τό δίκαιο τοῦ άγώνα, θάρρος, ένα πραγματικό γλέντι τοῦ λαοῦ, πού εἶχε άπηυδήσει από τίς προκλήσεις τοῦ ίταμοῦ καί όλιγόνοος Μουσολίνι! Καί οι μπαμπάδες δέν κρύβουνταν σάν λαγοί στά υπόγεια ούτε έτρεχαν στίς τράπεζες! Αύτά τά σκέφτονται οι Γραικύλοι τής σήμερον, πού γράφουν τά βιβλία! Νά γλιτώσουν τίς καταθέσεις τους καί τά παλιοτόμαρά τους καί ή πατρίδα άς χαθει! Έκεῖνοι οι μπαμπάδες, οι παπποῦδες μας, ντύνονταν στά χακί, καί πήγαιναν, «μέ τό χαμόγελο στά χείλη», μπροστά, στά μαρμαρένια άλώνια τοῦ Γένους! Καλά τό γράφει ό ποιητής:

«Μέ ζήλο στά σκολειά τής προδοσίας/ τοῦ σάπιου αιώνα σέπεται ή γενιά!» (Κ. Βάρναλης, «Αιδώς, Άργεῖοι!»).

Σημειωτέον ότι στό ἴδιο βιβλίο τό άφιέρωμα για τό «Πολυτεχνεῖο» καλύπτει έπτά (7) σελίδες! Τό άφιέρωμα στό '40, πέντε (5)! Τό νά δίνεται στην 17η Νοεμβρίου 1973 ό χαρακτήρας μιᾶς έθνικῆς έπετείου καί μάλιστα ισάξιας καί άνώτερης –κρίνοντας από τόν άριθμό τῶν σελίδων– εἶναι από τά «πρωτότυπα» εύρήματα τής νέας, νεοταξικῆς ιδεολογίας πού διαπερνᾶ τά βιβλία καί προβληματικό από κάθε άποψη, πού δέν έχει καμία θέση σέ σχολικό βιβλίο! Κι αν δέν κάνω λάθος, τή λεγόμενη «γενιά τοῦ Πολυτεχνείου», τύπου Δαμανάκη, Λαλιώτη καί χιλιάδων άλλων «άντιστασιακῶν», άκόμη τήν χρυσοπληρώνει ό έλληνικός λαός...

Τά ἴδια χαμαίζηλα, πονηρόφρονα καί άπαράδεκτα κείμενα –πλήν έλαχίστων έξαιρέσεων– συναντᾶς σ' όλα τά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ! Στά δέ δέκα (10) γλωσσικά έγχειρίδια τοῦ Γυμνασίου, δέν υπάρχει ούτε για δεῖγμα ένα άφιέρωμα στό Έπος τοῦ '40!! Οι έθνομηδενιστές άγνοοῦν πλήρως τήν Έπέτειο!! Συκοφάντηση τής Ιστορίας, άπαξίωση τής έθνικῆς ταυτότητας, διακωμώδηση τῶν άγώνων τοῦ λαοῦ μας για λευτεριά: αυτό εἶναι τό Νέο Σχολεῖο τους... Ένα πραγματικό «παιδομάζωμα», πού θά μᾶς όδηγήσει στην ιστορική εύθανασία, στην έξαφάνιση ως λαοῦ πού ἦταν κάποτε «ό δάσκαλος τής Οίκουμένης» όπως έλεγε ό άγιος Νεκτάριος ό θαυματουργός!!

13.936 Άξιωματικοί καί όπλίτες –ό άνθός τής πατρίδας– άφησαν τά κόκκαλά τους τά ιερά στά βουνά καί τούς γκρεμούς τής Βορείου Ήπείρου. Εἶναι ντροπή τέτοια θυσία νά άτιμάζεται στά βιβλία τῶν παιδιῶν μας!!

«Ποιός θά ἀντιδράσει; Τί πάθηκαν, τί γίνηκαν τοῦ κόσμου οἱ ἀντρειωμένοι;»...

Νά κλείσω, γιά νά ἀναπνεύσουμε καί πάλι ὁσμή εὐωδίας ἡρωϊσμοῦ, μ' αὐτό πού διασώζει ὁ συγγραφέας Χρ. Ζαλοκώστας στό βιβλίο του «Τό περιβόλι τῶν θεῶν», σ.135. Περιγράφει τήν ἐπίσκεψη τοῦ πρωθυπουργοῦ Μεταξᾶ στό στρατιωτικό νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός» καί τήν στιχομυθία μέ πληγωμένο στρατιώτη:

«-Ποῦ πληγώθηκες ἐσύ, παιδί μου;

-Στό ἴβάν!

-Ἔ, τό ἴβάν τό τιμωρήσαμε! Ἐπεσε χθές τό βράδυ.

-Ναί, ἔπεσε κ. Πρόεδρε. Θά μπορούσε ὅμως νά εἶχε πέσει ἐδῶ καί πέντε μέρες. Ὄταν βρήκαμε τήν πρώτη ἀντίσταση, ἔπρεπε νά μᾶς θυσιάσει ὁ συνταγματάρχης μας. Θά τό παίρναμε ἀπό τότε».

Τί νά πεῖ κανεῖς ἐνώπιον τέτοιου μεγαλείου;

**Ἀπό τήν «ΑΦΥΠΝΙΣΗ», περιοδική ἔκδοση Ἰ. Κοινοβίου
Ἰ.σ. Νικοδήμου (Πεντάλοφος Παιονίας)
ἀρ. τ. 21, Σεπτέμβριος 2014.**

Πηγή : www.antibaro.gr/article